

Kniha Joele a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo dvacet šest

Jeff Pippenger

2026-01-12

Číslo dvacet šest

Čtyři generace v Joelovi představují postupné ničení Boží vinice od roku 1863 až po nedělní zákon. Číslo čtyři rovněž symbolizuje čtyři atributy Kristova charakteru. Cherubové ve svatyni mají čtyři tvárné podoby a tyto podoby odpovídají čtverému rozdělení starověkého Izraele, když tábořil kolem svatyně. Představují také čtyři evangelia.

Pokud jde o podobu jejich tváří, měli všichni čtyři tvář člověka a tvář lva na pravé straně; a všichni čtyři měli tvář vola na levé straně; všichni čtyři měli také tvář orla. Ezechiel 1,10.

A první bytost byla podobná lvu, druhá bytost byla podobná teleti, třetí bytost měla tvář jako člověk a čtvrtá bytost byla podobná letícímu orlu. Zjevení 4,7.

Bible (Numeri 2) popisuje dvanáct kmenů (s vyloučením Léviho, který tábořil bezprostředně kolem svatostánku) uspořádaných do čtyř táborů po třech kmenech, rozmístěných na čtyřech světových stranách kolem svatyně, každý pod svým praporcem, to jest korouhví či znamením. Toto uspořádání vytvářelo symbolickou paralelu, v níž pozemský tábor zrcadlí nebeský trůn strážný cheruby.

Juda stál na východě, směrem k vycházejícímu slunci u vchodu do svatyně. Zástavou Judy byl lev, neboť představuje Lva z pokolení Judova. Dva kmeny, které byly s Judou, byly Isachar a Zabulon. Ve vidění Janově byla první bytost podobná lvu, právě tak jako cherubové Ezechielovi měli lví tvář. Ruben, symbol člověka, byl na jihu se Simeonem a Gádem. Na západě byl Efraim, s Benjámínem a Manasesem, představovaný volem. Na severu byl Dan, s Ašerem a Neftalím, představovaný orlem. Spojení kmene se čtyřmi tvářemi nebeské svatyně je zobrazeno ve čtyřech evangeliích.

Matouš je Lev z pokolení Judova, Marek je obětní vůl, Lukáš člověk a Jan vysoko letící orel. Kristus jako Lev z pokolení Judova se vymezuje jako ten, kdo zapečetí a odpečetí své prorocké Slovo. Evangelium podle Matouše obsahuje více přímých odkazů na naplnění mesiášských proroctví (12) než ostatní tři evangelia dohromady. Není to ani zdaleka srovnatelné.

Evangelium podle Matouše představuje prorocké Slovo Boží. Lukáš, který byl lékařem, podává své evangelium z hlediska Krista jako Syna člověka, neboť Lukáš je tvář člověka. Marek podává své evangelium o Kristu z hlediska obětního daru, který Kristus představoval, neboť Marek je vol. Jan je vysoko se vznášejícím orlem, který ve svém podání evangelia Kristova představil hluboké věci Boží.

Je důležité rozumět knize Matouš tak, jak je představena v prorockém Slově. Kniha Matouš je Lev z pokolení Judova, pán svého prorockého Slova, Podivuhodný Počtář tajemství, Podivuhodný

Jazykovědec, ten, který pečeti a odpečetí své Slovo. Ježíš je Alfa i Omega a On je Slovo. První kniha Nového zákona i poslední kniha Nového zákona jsou prorocké knihy. Většina zná tuto skutečnost o knize Zjevení, avšak možná nerozpoznali, že Matouš je alfou Nového zákona, a proto musí být v souladu s omegou Nového zákona. Musí představovat konec, jímž je kniha Zjevení.

Proto když v Matoušovi nacházíme paralelní linii smluvních dějin z knihy Genesis, předloženou v kapitolách jedenáct až dvacet dva, není to nic menšího než pravda, kterou rozpečetí Lev z kmene Matoušova. Dvanáct kapitol smluvních dějin, jež jsou zastoupeny v Genesis, Matoušovi a Zjevení, je nyní rozpečetováno, a to, co rozpoznáváme, je, že dvacátá třetí kapitola Matouše představuje oddělení moudrých a pošetilých v podobenství o vinici. Osm béd nad někdejší smluvním lidem, která nacházejí svůj prorocký protějšek v osmi duších představujících sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří vstupují do archy bezpečí. Číslo 23 představuje dílo, které započalo v nebeské svatyni, když 2300 dnů dospělo ke svému závěru 22. října 1844, a znovu tomu tak bude při brzy přicházejícím nedělním zákonu. Kapitola 23 tuto pravdu označuje.

Dvacátá čtvrtá kapitola se odehrává právě ve chvíli, kdy Kristus právě ukončil svůj rozhovor s odpadlým Izraelem a naposledy opustil chrám Židů. Číslo 24 je symbolem přechodu starověkého Izraele v moderní Izrael, právě onoho bodu v prorockých dějinách, na němž Kristus stál, když předkládal své poselství v Matouši dvacáté čtvrté kapitole. Prorocké poselství Matouše 24 je božským znázorněním metodologie „řádek za řádkem“, která se výslovně vztahuje k dějinám milleritů, a tedy i k dějinám sto čtyřiceti čtyř tisíc. Číslo 24 je znázorněno církví ze Zjevení dvanácté kapitoly, která stojí na měsíci odrážejícím světlo slunce spravedlnosti. Na její hlavě je dvanáct hvězd, které představují 24, neboť ona představuje dějiny vedoucí až k narození Krista, kdy se 12 kmenů starověkého Izraele mělo stát dvanácti učedníky moderního Izraele. Ve dvacáté čtvrté kapitole jsou znázorněny dějiny milleritů od roku 1798 až po velké zklamání. Poté přichází Matouš 25.

Číslo 25 je symbolem Levitů, ať dobrých či zlých, ale stejně významně představuje oddělení moudrých a bezbožných Levitů. Matouš 25 na základě tří svědků neboli tří podobností určuje proces oddělení, který je znázorněn číslem dvacet pět. Podobností o deseti pannách ovšem představuje dějiny milleritů a také dějiny jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc. Tyto dějiny jsou dějinami prvního anděla, podobností o hřivnách je druhým andělem a podobností o ovcích a kozlech je soudem třetího anděla.

Kapitoly dvacátá šestá až dvacátá osmá vymezují dějiny od Pesachu až po pověření hlásat evangelium po ukřižování.

I stalo se, když Ježíš dokončil všechna tato slova, řekl svým učedníkům: Víte, že po dvou dnech nastává svátek velikonoční, a Syn člověka bude vydán, aby byl ukřižován. Matouš 26,1.2.

Shrnutí různých mezníků v kapitole 26 tvoří ve verších 3 až 5 spiknutí s cílem usmrtit Ježíše. Poté je Ježíš ve verších 6 až 13 pomazán v Betanii. Ve verších 14 až 16 Jidáš zrazuje Krista za třicet stříbrných. Následuje Pascha s Jeho učedníky ve verších 17 až 25. Ve verších 26 až 29 Ježíš ustanovuje Večeři Páně a ve verši 30 Ježíš předpovídá Petrovo zapření. Ve verších 36 až 46 je

Ježíš v Getsemane. Ve verších 47 až 56 je Ježíš zatčen, poté ve verších 57 až 68 stojí Ježíš před Kaifášem a veleradou. Od verše 69 dále je vyličeeno Petrovo zapření Krista. Tato kapitola obsahuje deset konkrétních mezníků, které se mají opakovat v posledních dnech.

Dvacátá sedmá kapitola má rovněž deset zřetelných mezníků. Ježíš je vydán Pilátovi, potom se Jidáš oběsí, poté je Ježíš předveden před Piláta, pak je zvolen Barabáš, Pilát vydává Ježíše k ukřižování, nato je Ježíš zesměšňován, pak následuje ukřižování, poté smrt Ježíše, následně je Ježíš pohřben a nakonec svědčí stráž u hrobu.

Kapitola dvacátá osmá má pouze tři mezníky; prvním je vzkříšení, po něm následuje lež velerady a poté veliké poslání. Tři kapitoly s triadvaceti zřetelnými mezníky kříže, které se budou opakovat v dějinách sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Matouš 26 – Deset mezníků

1. Spiknutí velekněží a starších, aby zabili Ježíše (vv. 3–5)
2. Pomazání v Betanii ženou s alabastrovou nádobkou (vv. 6–13)
3. Jidáš souhlasí, že zradí Ježíše za třicet stříbrných (vv. 14–16)
4. Příprava a slavení hodu beránka s učedníky (vv. 17–25)
5. Ustanovení Večeře Páně (vv. 26–29)
6. Předpověď Petrova zapření (vv. 30–35)
7. Smrtelná úzkost v Getsemane (vv. 36–46)
8. Zrada a zatčení Ježíše (vv. 47–56)
9. Ježíš souzen před Kaifášem a veleradou (vv. 57–68)
10. Petrovo trojí zapření (vv. 69–75)

Matouš 27 – Deset mezníků

1. Ježíš vydán Pilátovi (v. 1–2)
2. Jidášova lítost a sebevražda (vv. 3–10)
3. Ježíš před Pilátem – formální římský soudní proces (vv. 11–14)
4. Volba Barabáše namísto Ježíše (vv. 15–26)
5. Pilát vydává Ježíše k ukřižování (zahrnuto do propuštění Barabáše)
6. Posmívání a bičování vojáky (vv. 27–31)
7. Ukřižování (vv. 32–44)
8. Smrt Ježíše (vv. 45–50)
9. Nadpřirozená znamení a pohřbení Josefem z Arimatie (vv. 51–61)
10. Postavení stráže u hrobu (vv. 62–66)

Matouš 28 – Tři mezníky

1. Vzkříšení a prázdný hrob (vv. 1–10)
2. Lež velekněží a starších vůči vojákům (v. 11–15)
3. Velké posláni (vv. 16–20)

Právě tak jako Kristova zkušenost od pomazání v Betanii až po Velké posláni označila závěr Jeho pozemské služby a počátek evangelia pro všechny národy, tak se tytéž mezníky opakují ve zkušenosti Božího ostatku, když se blíží k závěru doby milosti a ke svému konečnému vítězství.

Kapitoly dvacet šest až dvacet osm představují velikonoční dějiny uspořádané na základě 23 odlišných mezníků, které se opakují v průběhu dějin vedoucích k nedělnímu zákonu i po něm.

„Příchod Krista jako našeho velekněze do nejsvětějšího místa k očištění svatyně, zjevený v Danielovi 8,14; příchod Syna člověka k Věkovitému, jak je představen v Danielovi 7,13; a příchod Pána do jeho chrámu, předpověděný Malachiášem, jsou popisy téže události; a totéž je také znázorněno příchodem ženicha na svatbu, jak jej Kristus popsál v podobenství o deseti pannách v Matouši 25.“ Velké drama věků, 427.

Ukončení 2300 dnů dne 22. října 1844 se opakuje při nedělním zákoně. Dvacet tři mezníků umístěných v posledních třech kapitolách Matoušova evangelia označuje drahocennou krev, která je použita ke spojení Božství s lidstvem.

„Kristova přímluva za člověka ve svatyni nahoře je pro plán spasení stejně nepostradatelná jako byla Jeho smrt na kříži. Svou smrtí započal ono dílo, které po svém vzkříšení vystoupil do nebe dokonat. Musíme vírou vstoupit za oponu, „kam za nás jako předchůdce vešel Ježíš“. Židům 6,20. Tam se odráží světlo z golgotského kříže. Tam můžeme získat jasnější pochopení tajemství vykoupení. Spasení člověka je uskutečněno za cenu nekonečných nákladů nebe; přinesená oběť odpovídá nejširším požadavkům porušeného Božího zákona. Ježíš otevřel cestu k Otcovu trůnu a skrze Jeho prostřednictví může být před Boha předložena upřímná touha všech, kdo k Němu přicházejí ve víře.“ Velký spor věků, 489.

Kapitola 23 v Matoušovi zdůrazňuje odsouzení padělaného kněžství. Kapitoly dvacet šest až dvacet osm jsou omegou ke kapitole dvacet tři. Padělání levitů, stupňující se vzpoura starců v průběhu čtyř generací, vytvořili mezníky v posledních třech kapitolách.

Dvacátá čtvrtá kapitola označuje metodologii „řádek za řádkem“ za metodologii Kristovu, když používá zničení Jeruzaléma k popsání věcí, které jsou, věci, které byly, a věci, které budou.

Pád Jeruzaléma roku 70 po Kr. nastal v tentýž den roku, v němž bylo Jeruzalém poprvé zničeno Nebúkadnesarem. Zničení Jeruzaléma Nebúkadnesarem bylo minulou historií a Kristova historie, když Titus dobyl Jeruzalém, předobrazovala konec světa. Matouš 24 vyzdvihuje metodologii „řádek za řádkem“, a tím označuje „metodologii“ za prvek prorockého svědectví.

Právě ve 24. kapitole Kristus označuje nezbytnost porozumět „ohavnosti zpuštění“, o níž mluvil prorok Daniel, což je právě ono zcela základní porozumění Williama Millera a symbol, který v Danielovi ustavuje vidění. Zároveň to představuje vzpouru adventismu, neboť odmítli mileritské porozumění „ustavičné“ v knize Daniel, a tak se stali účastnými silného poblouzení z 2.

Tesalonickým, druhé kapitoly. Tato kapitola se přímo spojuje s Lukášem 21, a tím označuje období od 11. srpna 1840 do 22. října 1844, které je předobrazem doby od 11. září až k nedělnímu zákonu. Současně se vztahuje k „časům pohanů“ v Lukáši 21,24, což je jeden z hlavních klíčů k odemknutí „sedmi časů“ Mojžíšových, a zároveň se to uvádí do souladu s vyměřováním chrámu ve Zjevení jedenácté kapitole.

Počínaje dvacátou třetí kapitolou, následovanou 24. a 25. kapitolou, a poté uzavíraje kapitolami 26 až 27, třemi kapitolami, které obsahují dvacet tři mezníků, jež jsou omegou k alfe dvacáté třetí kapitoly. Dvacátá šestá kapitola připočtená k dvacáté sedmé a dvacáté osmé se rovná „81“, což je symbol kněžství. Na základě tří svědků (Genesis, Matouš a Zjevení) tvoří kapitoly 11 až 22 jednu linii. Kapitoly 23 až 28 jsou linií pravdy, která začíná 23 a končí 23.

Prvních deset kapitol představuje první ze tří prorockých linií v Matoušově evangeliu. Deset kapitol, po nich dvanáct kapitol, po nich šest kapitol. Inspirace nás poučuje, že všechny knihy Bible se setkávají a vrcholí ve Zjevení, a proto se všechny knihy Bible setkávají a vrcholí v Matoušovi. Matouš jako tvář lva z pokolení Judova označuje dvanáct odlišných mesiášských prorocství a těchto dvanáct oddílů vytváří mezníky dějin mileritů a sto čtyřiceti čtyř tisíc. Tak jako kniha Zjevení začíná zjevením Ježíše Krista, i první kapitola Matouše předkládá zjevení Ježíše Krista, které souvisí se životem a svědectvím Mojžíše, s dějinami Antikrista a zároveň označuje tři prvky vítězné církve, jak jsou představovány prorokem, knězem a králem.

Matouš začíná zjevením Ježíše Krista v kontextu Boží smlouvy s vyvoleným lidem. Od Abrahama k Davidovi bylo čtrnáct pokolení, od Davida do babylónského zajetí bylo čtrnáct pokolení a od Babylóna ke Kristu je dalších čtrnáct pokolení. Rodokmen Krista u Matouše je v souladu s Mojžíšem, neboť Mojžíš je alfou Krista, omegy. Mojžíšův život o sto dvacet let je v souladu se sto dvaceti lety zkušební doby v dějinách Noema. Noemova smlouva je tedy spojena se smlouvou vyvoleného lidu. Sto dvacet let Mojžíšových představuje tři období po čtyřiceti letech, která dospěla k tomu, že Mojžíš na konci čtyřiceti let zabil Egypťana a prvorozenný, faraón i jeho vojsko byli pobiti na konci druhého čtyřicetiletého období. Druhé čtyřicetileté období skončilo vzpourou v Kádeši a třetí čtyřicetileté období skončilo druhou vzpourou v Kádeši. Všechny tři prorocké linie alfy končí v Kádeši a tři prorocké linie Matoušova rodokmenu končí u Davida, v babylónském zajetí a u Posla smlouvy.

Když je alfa Mojžíše uvedena do souladu s omegou Krista, je zde šest svědků Kádeše, jímž jsou rok 1863 a nedělní zákon. Matoušův rodokmen umísťuje krále Davida ke Kádeši, kde je odpadlé adventistické hnutí odvedeno do Babylóna, zatímco Kristus potvrzuje smlouvu se sto čtyřiceti čtyřmi tisíci. Tím, že je David umístěn k nedělnímu zákonu, je ustanoven druhý svědek Davida, přičemž David je jedním ze tří lidských představitelů, kteří začali sloužit, když jim bylo třicet let. Kristus, David, Josef a Ezechiel všichni započali své dílo ve třiceti letech věku. Společně tito čtyři třicetiletí, kteří začali sloužit, představují spojení Božství s lidstvem, když je církev bojující proměněna v církev vítěznou. Tato církev se skládá z proroka, kněze a krále. Proměna je vyznačena při nedělním zákonu, který je také Kádeš, takže David v Matoušově rodokmenu je uveden do souladu s třicetiletým Davidem.

Třicet let přípravy se shoduje se čtyřmi sty třiceti lety Abrahamovy smlouvy, a také s věkem kněze a s 1290 lety z Daniele 12,11. V příštím článku se budeme zabývat každým z těchto dvanácti mesiášských proroctví v Matoušově evangeliu. Nejprve vymezujeme tři prorocké linie v Matoušovi: kapitoly jedna až deset, poté kapitoly jedenáct až dvacet dva, a potom dvacet tři až dvacet osm.

„Po určitou dobu po zklamání roku 1844 jsem se spolu s adventním společenstvím držela názoru, že dveře milosti byly tehdy pro svět navždy uzavřeny. Toto stanovisko bylo přijato dříve, než mi bylo dáno mé první vidění. Bylo to světlo, které mi dal Bůh, jež napravilo náš omyl a umožnilo nám spatřit pravé postavení.“

„Stále ještě věřím v teorii zavřených dveří, avšak ne v tom smyslu, v jakém jsme tento výraz zpočátku užívali nebo v jakém jej užívají moji odpůrci.“

„Ve dnech Noemových byly zavřené dveře. V oné době došlo k odnětí Ducha Božího od hříšného pokolení, které zahynulo ve vodách potopy. Sám Bůh dal Noemovi poselství o zavřených dveřích: ‚Můj duch nebude s člověkem zápasit navěky, neboť je také tělo; jeho dnů však bude sto dvacet let‘ (Genesis 6,3).“

„Ve dnech Abrahamových byly zavřeny dveře. Milost přestala prosit za obyvatele Sodomy a všichni kromě Lota, jeho ženy a dvou dcer byli stráveni ohněm seslaným z nebe.

„Za dnů Kristových byly zavřené dveře. Syn Boží prohlásil nevěřícím Židům oné generace: ‚Váš dům vám zůstává pustý‘ (Matouš 23,38).“

„Pohlížeje dolů proudem času k posledním dnům, tatáž nekonečná moc prohlásila skrze Jana: ‚Toto praví ten Svatý, ten Pravý, ten, který má klíč Davidův, který otvírá, a nikdo nezavírá; a zavírá, a nikdo neotvírá‘ (Zjevení 3,7).“

„Bylo mi ve vidění ukázáno, a stále věřím, že roku 1844 byly zavřené dveře. Všichni, kdo spatřili světlo poselství prvního a druhého anděla a toto světlo odmítli, byli zanecháni ve tmě. A ti, kdo je přijali a obdrželi Ducha svatého, který provázel hlásání poselství z nebe, a kteří se později zřekli své víry a prohlásili svou zkušenost za klam, tím zavrhlí Ducha Božího, a ten s nimi již dále nezápasil.“

„Ti, kteří neviděli světlo, nenesli vinu za jeho odmítnutí. Byla to pouze ta skupina, k níž Duch Boží nemohl dosáhnout, která pohrdla světlem z nebe. A tato skupina zahrnovala, jak jsem již uvedla, jak ty, kteří odmítli přijmout poselství, když jim bylo předloženo, tak i ty, kteří je po jeho přijetí později zapřeli ve své víře. Ti mohli mít formu zbožnosti a vyznávat, že jsou následovníky Krista; avšak protože neměli živé spojení s Bohem, byli by vydáni v zajetí satanovým bludům. V tomto vidění jsou představeny tyto dvě skupiny — ti, kteří prohlásili světlo, jež následovali, za blud, a bezbožní ze světa, kteří poté, co odmítli světlo, byli Bohem odmítnuti. O těch, kteří světlo neviděli, a proto nenesli vinu za jeho odmítnutí, se zde nemluví.“ Selected Messages, kniha 1, 62, 63.

„Právě ti, kdo vírou následují Ježíše ve velikém díle smíření, přijímají dobrodiní Jeho přímлівné služby v jejich prospěch, zatímco ti, kdo odmítají světlo, které toto dílo služby

zjevuje, z něho žádný užitek nemají. Židé, kteří odmítli světlo dané při prvním Kristově příchodu a nechtěli v Něho uvěřit jako v Spasitele světa, nemohli skrze Něho obdržet odpuštění. Když Ježíš při svém nanebevstoupení vstoupil svou vlastní krví do nebeské svatyně, aby na své učedníky vylil požehnání své přímělné služby, byli Židé ponecháni v naprosté temnotě, aby pokračovali ve svých marných obětech a darech. Služba předobrazů a stínů skončila. Ty dveře, jimiž lidé dříve nacházeli přístup k Bohu, již nebyly otevřeny. Židé Ho odmítli hledat jedinou cestou, jíž tehdy mohl být nalezen, totiž skrze službu ve svatyni v nebi. Proto nenalezli společenství s Bohem. Pro ně byly dveře zavřeny. Neměli poznání Krista jako pravé oběti a jediného prostředníka před Bohem; proto nemohli přijmout dobrodiní Jeho přímělné služby.“

Stav nevěřících Židů ilustruje stav nedbalých a nevěřících mezi těmi, kdo se hlásí ke křesťanství a záměrně zůstávají v nevědomosti o díle našeho milosrdného Velekněze. V předobrazné bohoslužbě, když velekněz vstupoval do nejsvětější svatyně, bylo od celého Izraele požadováno, aby se shromáždil kolem svatyně a co nejslavnostnějším způsobem pokořil své duše před Bohem, aby obdržel odpuštění svých hříchů a nebyl vyobcován z pospolitosti. Oč nezbytnější je v tomto prototypickém Dni smíření, abychom rozuměli dílu našeho Velekněze a věděli, jaké povinnosti jsou od nás vyžadovány.

„Lidé nemohou beztrestně odmítat varování, které jim Bůh ve svém milosrdenství posílá. Ve dnech Noemových bylo z nebe posláno světu poselství a jejich spasení záviselo na tom, jak se k tomuto poselství postaví. Protože varování odmítli, Duch Boží byl odňat hříšnému pokolení a oni zahynuli ve vodách potopy. Za Abrahamovy doby přestalo milosrdenství prosit vinné obyvatele Sodomy a všichni kromě Lota, jeho ženy a dvou dcer byli stráveni ohněm seslaným z nebe. Tak tomu bylo i ve dnech Kristových. Syn Boží prohlásil nevěřícím Židům oné generace: ‚Váš dům se vám zanechává pustý.‘ Matouš 23,38. Když též Nekonečný Pohledí na poslední dny, prohlašuje o těch, kdo ‚nepřijali lásku k pravdě, aby mohli být spaseni‘: ‚Proto jim Bůh pošle mocné působení bludu, aby uvěřili lži, aby byli odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, nýbrž našli zalíbení v nepravosti.‘ 2 Tesalonickým 2,10–12. Jelikož odmítají učení Jeho slova, Bůh odnímá svého Ducha a ponechává je klamům, které milují.“ Velké drama věků, 430, 431.